

ת"פ 44128/04/21 - מדינת ישראל נגד עוסמן שאוק

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 44128-04-21 מדינת ישראל נ' שאוק

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

עוסמן שאוק

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין; וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. בכתב האישום מתואר אירוע מיום 29.1.20, בו סמוך לשעה 20:00 התפרץ הנאשם לביתן המשמש את המאבטחים במתחם הקניות "ביג", בכך שהסיר פלטת עץ שהוצמדה לחלק התחתון בדלת הכניסה וגרם לה לנזק. הנאשם נטל מהמקום ציוד השייך לקצין הביטחון של המתחם: מכשיר טלפון נייד, מפזר חום ואופניים חשמליים, בשווי שאינו ידוע למאשימה. בכתב האישום תואר אירוע נוסף מיום 12.2.20 בו נכנס הנאשם לביתן האבטחה דרך החלק התחתון של הדלת, שהיה פתוח בעקבות האירוע הקודם, ונטל מהמקום קומקום חשמלי.

2. הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון לפיו תוקן כתב האישום והוסכם שהמאשימה תטען לעונש ראוי של 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית, ואילו ההגנה מצדה תטען באופן חופשי. כן צוין שקיימת הסכמה על תשלום פיצוי למתלונן בסך 3,000 ₪ וכי הסכום כבר הופקד בקופת בית המשפט.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הדגישה את חומרת העבירות וטענה שהערכים המוגנים שנפגעו הם שמירה על בטחון האדם, כבודו ושלוות נפשו וכן הגנה על קניינו של הפרט ופרטיותו. נטען כי יש לקבוע מתחמים נפרדים לכל אישום בהתאם לתנאים שהותוו בפסיקה, וכי המתחם באישום הראשון נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל ובאישום השני בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 9 חודשים. המאשימה הדגישה שכתב האישום תוקן לאור קושי ראיתי וצוין שמדובר בעבירות מתוכננות בהן גלום פוטנציאל נזק ממשי. ביחס לנזק נטען שעל אף ששווי הרכוש אינו ידוע, יש להביא בחשבון שמדובר ברכוש יקר ערך. הוגש גיליון העבר הפלילי של הנאשם ונטען כי מדובר במי שלחובתו

עבר פלילי מכביד והוא אף ריצה מאסרים מאחורי סורג ובריח. בהתאם להסכמות הצדדים, עתרה המאשימה לעונש מאסר בפועל למשך 9 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

4. ב"כ הנאשם טען שמדובר בנאשם שעברו הפלילי התיישן, אשר הודה בהזדמנות הראשונה עוד בטרם הגשת כתב האישום, פעל לתשלום פיצוי מוסכם למתלון ובכך הביע חרטה על מעשיו. נטען שלא מדובר בעבירות ברף גבוה של חומרה וכי בשל סמיכות הזמנים וזהות המקום יש לקבוע מתחם ענישה אחד לשני האישומים המתחיל ממאסר על תנאי. נטען שמדובר בנאשם המצוי בחובות אשר כיום עובד לפרנסתו וכי הטלת עונש בעבודות שירות תפגע ביכולתו להתפרנס ולהשיב את חובותיו. ביחס לעונש הראוי עתרה ההגנה להסתפק במקרה זה בענישה צופה פני עתיד.

5. הנאשם בדברו האחרון סיפר על חובותיו הכספיים וביקש להקל בעונשו, בין היתר על מנת שלא תפגע יכולתו להתפרנס ולהשיב את החובות.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

6. כפי שצוין לעיל, בין הצדדים קיים הסדר טיעון במסגרתו הגבילה עצמה המאשימה לעונש בן 9 חודשי מאסר לנשיאה בעבודות שירות, בעוד שההגנה רשאית לטעון כהבנתה. הסכמה זו אינה פוטרת את בית המשפט מהצורך לקבוע מתחם ענישה שכן "אף אם יש הסכמה בין הצדדים לטווח ענישה, שהוא תוצאה של כוח מיקוח הצדדים, על בית המשפט לבחון את מתחם הענישה, המהווה קביעה נורמטיבית בדבר האיזון הראוי שנקבע על ידי המחוקק... ראוי כי יקבע מתחם זה בנפרד מהסכמות אלו, וזאת כדי לאפשר את בחינת הסדר הטיעון לאור העונש ההולם בנסיבות העניין" (ע"פ 6197/20 **מדינת ישראל נ' פארוק גולאני** (28.11.2021)). נקודה נוספת הראויה להתייחסות היא המחלוקת שבין הצדדים בנוגע למספר מתחמי הענישה שיש לקבוע. המאשימה, כאמור, טענה שיש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום, בעוד שלשיטת ההגנה בשל סמיכות הזמנים; זהות המתלון; ומקום ביצוע העבירות, יש לקבוע מתחם ענישה אחד. עמדת ההגנה מקובלת עליו. יש לראות בכל העבירות שעבר הנאשם כאירוע אחד וזאת על-פי מבחן הקשר ההדוק, שהרי "בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדר ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד" (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014)). בעניינו מדובר בעבירות המהוות חלק מתכנית עבריינית אחת המקיימת, כאמור, את מבחן הקשר ההדוק וזאת בשל סמיכות הזמנים, זהות המקום והעובדה שמדובר בשני פרקים של אותה תכנית עבריינית. עם זאת, מובן שבקביעת המתחם יובא בחשבון שמדובר במספר עבירות (ראו: ע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.2016) ודנ"פ 2999/16 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.2016); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.2015); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.2015)).

7. מעשי הנאשם פגעו **במספר ערכים מוגנים** ובהם שלווה הנפש, בטחונו האישי וקניינו של המתלון. כן נפגעה זכותו לפרטיות וזאת בשל גניבת מכשיר הטלפון הנייד שבבעלותו (ע"פ 8627/14 **נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל** (14.7.2015); להלן - **עניין דביר**).

8. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות אציין שכתב האישום אינו כולל נסיבות המלמדות על קיומו של תכנון מוקדם או הצטיידות בכלים. בצד דברים אלו אציין שמעובדות כתב האישום ניתן להסיק שהפריצה בוצעה תוך ניצול העובדה ששמשות הדלת הייתה חסרה והוחלפה בפלטת עץ - אלתור שככל הנראה הקל על הכניסה לבית. באישום השני הסיג הנאשם גבול לביתן בקלות יחסית וזאת "בזכות" העובדה שפלטת העץ הייתה חסרה בשל מעשיו באישום הראשון. הנזק שנגרם היה לא מבוטל וכלל גניבת מכשיר טלפון נייד, עובדה שיש לראותה כאמור בחומרה (עניין **דביר**), ואופניים חשמליים. בעניין זה אדגיש שלא צוין בכתב האישום אם מדובר היה במכשיר בעל תכנים פוגעניים במיוחד ולא נמסרו פרטים על אודות נזק קונקרטי שנגרם בהיבט זה (מעבר לנזק הברור שנגרם בשל עצם הגניבה). כן אציין שלאור מיקום הבית ומהותו, כמו גם שעת האירועים, הייתה קיימת אפשרות להיתקלות באחד המאבטחים במקום, שעלולה הייתה להסלים לכדי פגיעה בגוף.

9. **מדיניות הענישה:** הענישה הנוהגת בפריצה למבנים מחמירה ולא אחת כוללת מאסר, ולו בעבודות שירות. הפסיקה מבחינה, מבחינת חומרת הדברים, בין התפרצות לדירת מגורים לבין התפרצות למבנה שאינו למגורים, אך גם ביחס לעבירה האחרונה, הפסיקה מחמירה בעיקר מקום בו מדובר בגניבת רכוש בשווי ממשי. בכל מקרה, לענישה בעבירות אלו מנעד רחב יחסית המביא בחשבון את מהות המבנה אליו פרץ העבריין, שיטת הפריצה, הרכוש שנגנב וכן נתוני האישיים של העבריין - קיומו של עבר פלילי, גיל, נסיבות אישיות וסיכויי שיקום.

10. לצורך בחינת מדיניות הענישה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 2326/15 **בנימין נ' מדינת ישראל** (14.4.2015), בו הורשע הנאשם בעבירת התפרצות לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה. הנאשם פרץ למשרד בכך שפתח את דלת הכניסה באמצעות מפתח, נכנס פנימה וגנב מזוודה ובה מסמכים שונים, צ'קים בסך 13,000 ₪ ותכשיט בשווי 60,000 ₪. על הנאשם נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם ונדחתה גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון; רע"פ 9043/14 **דניאל ברששת נ' מדינת ישראל** (18.1.2015), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של הסגת גבול וגניבה, בכך שנכנס עם אחרים למחסן ממנו נטלו כלי עבודה. הנאשם צרף כתב אישום נוסף בו הורשע בעבירה של שימוש ברכב ללא רשות ונהיגה ללא רישיון נהיגה, והוטלו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסרים מותנים, פסילת רישיון נהיגה ופיצוי; עפ"ג 17761-02-18 **אבו סנינה נ' מדינת ישראל** (27.1.2019), בו הורשע נאשם בעבירות של התפרצות לבניין שאינו מקום מגורים ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל. במקרה זה, הנאשם התפרץ ביחד עם אחר לחנות אטליז וגנב ממנה רכוש בשווי של כ-12,000 ₪. ערעור הנאשם נדחה תוך שערכאת הערעור ציינה כי "מקובל עלינו כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם למעשיו של המערער עומד על מאסר בפועל של מספר חודשים"; עפ"ג 55623-02-15 **עלי נ' מדינת ישראל** (30.4.2015), בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של פריצה, גניבה והחזקת כלי פריצה ונידון לשישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועונשים נלווים. הנאשם התפרץ למחסן באזור תעשייה, שבר מנעול תוך שימוש בכלי פריצה וגנב סחורה בשווי של מעל ל-80,000 ₪; עפ"ג 63273-02-15 **אריאל מושיקה נ' מדינת ישראל** (10.5.2015), בו הורשע נאשם בעבירת הסגת גבול ובשלוש עבירות גניבה, בכך שנכנס לדוכן של מפעל הפיס וגנב ממנו כרטיסים שונים בשווי של 2,850 ₪, ובשתי הזדמנויות שונות גנב מכשירי טלפון נייד. הנאשם נידון ל-6 חודשי מאסר לנשיאה בדרך של עבודות שירות; ת"פ 46226-12-19 **מדינת ישראל נ' ויצמן** (28.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות פריצה למחסן גינה מפלסטיק (מסוג "כתר"), גניבה והיזק לרכוש בכך שריסס את מצלמות האבטחה שהיו במקום. נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה כלכלית.

11. ביחס לגניבת מכשירי טלפון חכמים, הרי שהפסיקה בעניין זה מחמירה וזאת בשל מהות המכשיר והתכנים השמורים בו (עניין **דביר**). אפנה בעניין זה לרע"פ 6365/13 **יפים קליינר נ' מדינת ישראל** (23.9.2013), בו נדחתה בקשת רשות ערעור ביחס לעונש מאסר של 4 חודשים שהוטל על מי שהורשע בגניבת מכשיר טלפון סלולרי; עפ"ג 25337-07-11 **מדינת ישראל נ' אבו סביתאן** (7.9.2011), בו הוחמר עונשו של אדם שגנב תיק וטלפון סלולרי, משישה חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר תוך הפעלת מאסר מותנה במצטבר; ת"פ 20795-09-15 **מדינת ישראל נ' חוסין** (9.2.2016), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין גניבה של שלושה מכשירי טלפון סלולריים מחולים בבית חולים (הנאשם צירף גם תיק של גניבת רכוש נוסף).

12. ביחס לעובדה שנגבו גם אופניים חשמליים אפנה לת"פ 59991-11-17 **מדינת ישראל נ' לוי** (31.12.2019), שם גנב הנאשם אופניים וכן אופניים חשמליים במקרים שונים ונקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 1935-11-18 **מדינת ישראל נ' אל עביד** (15.9.2019), שם נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר בגין גניבת אופניים חשמליים; ת"פ 60129-12-16 **מדינת ישראל נ' שושנה** (10.7.2019), בו נקבע מתחם ענישה הנע בן מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בגין גניבת אופניים חשמליים בדרך של גזירת השרשרת שהגנה עליהם; ת"פ 10925-10-18 **מדינת ישראל נ' סוקולוב** (13.6.2019), שם צירף הנאשם מספר תיקים שעסקו בגניבת אופניים, לרבות חשמליים, וכן הסגת גבול פלילית והחזקת מכשירי פריצה. בית המשפט קבע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע הנע בין מאסר על תנאי לצד ענישה נלווית ועד 12 חודשי מאסר.

13. לאור כל זאת, דעתי היא כי מתחם העונש ההולם את כלל העבירות המתוארות בכתב האישום (המהוות אירוע אחד) נע בין מאסר מותנה, בצד ענישה כלכלית נלווית, ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

14. כאמור, בין הצדדים קיים הסדר טיעון במסגרתו עתרה המאשימה לעונש מאסר בן תשעה חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, ואילו ההגנה ביקשה להסתפק בענישה צופה פני עתיד. אומר כבר עתה כי על אף חומרת המעשים והתגובה העונשית הראויה בינם, סברתי שיש מקום במקרה זה לקבל את עתירת ההגנה ולהסתפק בענישה בגבול התחתון של המתחם. לא התעלמתי מכך שלא הובאו בפני נתונים כלשהם מהם ניתן להסיק מסקנה בדבר סיכויי שיקום ואף לא התבקש תסקיר. אכן, אינני נדרש לצורך הסתפקות במאסר מותנה לחריגה מהמתחם, ואולם על רקע עברו הפלילי של הנאשם, שקלתי בתחילה למקם את עונשו שלא בתחתית המתחם, אלא להטיל עונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות, אך בסופו של יום ראיתי שלא לעשות כן וזאת בשל שיקולים שיפורטו להלן.

15. עברו של הנאשם מכביד יחסית. כאמור לעיל, נתון זה תומך במיקום עונשו שלא בתחתית המתחם (ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (22.12.2020)). עם זאת, מדובר בעבר שהתיישן. אכן, בית המשפט רשאי להתחשב בעבר שהתיישן ואולם יש להביא עובדה זו בחשבון בעת קביעת המשקל שיש ליתן לעבר הפלילי (רע"פ 1775/09 **פדידה נ' מדינת ישראל** (27.4.2009); רע"פ 1808/10 **זיכרמן נ' מדינת ישראל** (13.4.2010)). מאז

ביצוע העבירות חלפו מעל לשנתיים. הנאשם החל לעבוד ופועל לתשלום חובותיו. הוא הודה בכתב האישום בהזדמנות הראשונה ופעל להפקדת סך הפיצוי עליו הסכימו הצדדים בקופת בית המשפט עוד טרם שלב הטיעונים לעונש (סעיף 40א(5) לחוק העונשין). שילובם של נתונים אלו מטה את הכף, לדעתי, לעבר הקלה עם הנאשם באופן שאמנע מהטלת עונש מאסר בעבודות שירות. אציין כי התרשמתי במהלך הדיונים מהחשיבות שרואה הנאשם בהמשך עבודתו במקום העבודה הנוכחי ומובן שיש בכך לתרום לשיקומו ולמניעת עבירות נוספות. משכך סברתי שהטלת עונש מאסר, ולו קצר, בעבודות שירות, עלול להביא לפיטוריו ומכאן להחמרת יתר אשר תחמיץ את מטרתה, בבחינת שכרנו יצא בהפסדנו. האיזון יושג בהטלת קנס ופיצוי.

16. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ב. קנס בסך 2,500 ש"ח. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.6.22 ובכל 1 לחודש שאחריו. אם לא ישולם אחד התשלומים במועדו - תעמוד היתרה לפירעון מידי.

ג. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 3, בסך 3,000 ₪. הפיצוי שולם ומצוי בקופת בית המשפט. המזכירות תעביר הפיצוי לידי המתלונן בהתאם לפרטים שמסרה המאשימה. המאשימה תביא לידיעת המתלונן את סכום הפיצויים שנפסק לטובתו ומובן שאין בכך למצות את מלוא זכותו ופתוחה בפניו האפשרות להגיש תביעה אזרחית בגין מלוא נזקיו.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט' ניסן תשפ"ב, 10 אפריל 2022, במעמד הצדדים.